

Arrest

nr. 130 208 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 waarbij de beschikking van 23 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2014 wordt ingetrokken.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent een orthodox koptisch christen. U verklaarde afkomstig te zijn uit Caïro. U verliet Egypte op 10 februari 2011 samen met uw ouders S.(...) F.(...) F.(...) en J.(...) N.(...) (O.V. X en CG 11/22551Z+BZ) en uw zus F.(...) S.(...) Y.(...) (O.V. X en CG 11/22552Z). Julie zouden met het vliegtuig vanuit Caïro vertrokken zijn en, via Griekenland naar België zijn gereisd waar jullie op 1 mei 2011 zouden zijn aangekomen. Uw ouders en zus zouden

op 4 oktober 2011 een eerste asielaanvraag hebben ingediend. Zelf zou u op 13 maart 2013 een eigen asielaanvraag hebben ingediend. Uw ouders en zus dienden op dat moment reeds een tweede asielaanvraag in en dit nadat hun eerste asielaanvraag werd afgewezen (zie infra).

U verklaarde bij uw asielaanvraag dat u Egypte indertijd als minderjarige heeft verlaten samen met uw ouders en uw zus omwille van de problemen die uw zus, en bij uitbreiding uw gezin, kende met een zekere A.(...), een moslim. U zou vernomen hebben dat hij verre familie is van uw vader. Bij het begin van het schooljaar 2010 - 2011 zou die A.(...) uw zus zijn beginnen lastigvallen. Hij zou haar dagelijks op weg van en naar school op een beledigende manier hebben aangesproken en haar hebben duidelijk gemaakt dat hij met haar zou trouwen en haar tot de islam zou bekeren. Ook zou u vernomen hebben dat A.(...) in september 2010 één maal bij jullie thuis langskwam om met uw vader te praten. Uit veiligheidsoverwegingen zou uw zus vanaf eind september / begin oktober 2010 niet meer naar school zijn gegaan en bij een vriendin van uw moeder, M.(...), in Al Muhandesin (Caïro) ingetrokken zijn. U zou in de daaropvolgende periode nog naar school zijn gegaan maar niet meer op dagelijkse basis en altijd vergezeld van uw moeder. U zou A.(...) toen nog af en toe op straat hebben gezien maar ook al zou hij u niet hebben aangesproken, u zou wel gemerkt hebben dat hij u raar bekeek. Uiteindelijk zouden ook u en uw moeder op 6 januari 2011 het ouderlijke huis verlaten hebben en bij M.(...) ingetrokken. Uw vader zou in het ouderlijke huis gebleven zijn. U verklaarde voor het overige niet te weten of er zich nog andere problemen - al dan niet met A.(...) - hebben voorgedaan in Egypte. U merkte meermaals op dat u niet werd ingelicht en merkte op dat de protection officer (PO) dit bij uw vader kon nagaan.

Er kan hierbij dan ook worden verwezen naar de verklaringen die uw vader doorheen zijn twee asielaanvragen aflegde :

"Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent een orthodox koptisch christen. U verklaarde afkomstig te zijn uit Caïro. U verliet Egypte op 10 februari 2011 en reisde samen met uw echtgenote, N.(...) J.(...) (O.V. 6.825.222 en CG 11/22551BZ), uw dochter F.(...) S.(...) Y.(...) (O.V. 6.825.227 en CG 11/22552Z) en uw (toen nog minderjarige) zoon S.(...) F.(...) G.(...) (O.V. 7.858.032 en CG 14/11475), via Griekenland, naar België waar u en uw gezinsleden op 4 oktober 2011 een eerste asielaanvraag indienden. U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor A.(...) S.(...) F.(...) F.(...), de buitenechtelijke zoon van uw oom en tevens een fanatiek moslim, die uw dochter wilde bekeren en met haar wilde huwen. U stelde ook dat u en uw dochter door toedoen van A.(...) geen (nieuwe) identiteitskaarten konden krijgen in Egypte. U haalde ook nog eigen medische problemen aan."

"Op 26 november 2013 besliste de commissaris-generaal in uw hoofde tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers worden vastgesteld dat (i) de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de problemen die uw dochter met A.(...) zou hebben gekend, ten eerste kon worden betwijfeld, (ii) u geen documenten voorlegde die hier een ander licht op konden werpen en (iii) er toen voor burgers in Egypte geen reëel risico bestond op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Ten aanzien van de door u aangehaalde medische redenen oordeelde de commissaris-generaal terecht dat deze geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde in haar arrest van 27 februari 2014 deze weigeringsbeslissing waardoor deze beslissing kracht van gewijsde geniet en de erin aangehaalde elementen niet langer kunnen worden betwist."

"U, die verklaarde het Belgisch grondgebied niet te hebben verlaten, diende op 13 maart 2014 een tweede asielaanvraag in."

"U volhardde in het kader van uw tweede asielaanvraag in uw voorgaande verklaringen en merkte op dat uw problemen met A.(...) nog steeds actueel zijn. U vreest ingeval van terugkeer te worden gedood door de personen met wie u voorheen probleem kende omwille van uw dochter. U merkte op dat, nadat het CGVS in kader van uw eerste asielaanvraag in hoofde besliste tot een weigeringsbeslissing, in contact kwam met A.(...) F.(...), uw voormalige advocaat in Egypte die u, op vraag van het Bisdom van Al Giza, sinds 2010 zou geholpen hebben in het kader van uw problemen met A.(...). Via A.(...) zou u vernomen hebben dat uw woning eind 2011 door islamisten in beslag werd genomen en vernield en dit om jullie op te sporen. A.(...) zou vervolgens klacht hebben ingediend bij de politie maar deze zou gedeclasseerd zijn omdat u niet langer in Egypte was. U merkte voorts nog op dat u in Egypte geen medische behandelingen kan krijgen omdat u niet over een elektronische identiteitskaart, waarop uw nationaal nummer staat vermeld, beschikt. U stelde dat zo'n elektronische identiteitskaart u werd geweigerd en merkte hier nogmaals op dat A.(...) tot een islamitische groepering behoort en veel macht heeft. Ook merkte u nog op dat er geen werk voor u is in uw land van herkomst. Tot slot haalde u nog een vrees aan voor problemen omwille van uw asielaanvraag in het buitenland."

"Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : uw familieboekje en uittreksels uit het Egyptische staatsblad m.b.t. toekenning van een nationaal nummer aan Egyptische staatsburgers, een schrijven van A.(...) F.(...) ter staving van zijn aanstelling als uw advocaat in het kader van uw problemen met A.(...), de vernieling van uw woning eind 2011 en het feit dat hij hiertegen een klacht indiende, een proces-verbaal van de politie betreffende de inval in de woning eind 2011, een kopie van een attest ter staving van uw voormalige werkzaamheden als advocaat, twee CD-roms met (i) een interview met de directeur van een ziekenhuis die aangeeft dat de burgers die niet over een elektronische identiteitskaart beschikken, geen verzorging kunnen krijgen in het ziekenhuis en (ii) een reportage over de slechte situatie in de ziekenhuizen én verschillende internetartikels betreffende de algemene situatie in Egypte en één internetartikel over de problemen die Egyptenaren kunnen hebben, ingeval van een terugkeer naar Egypte, omwille van een asielaanvraag in buitenland. U legde tevens een DHL omslag + verzendingsbewijs neer."

Zelf kende u geen andere, eigen problemen die mee aanleiding gaven tot uw vlucht uit Egypte. U haalde thans aan niet naar Egypte te kunnen terugkeren omdat u nu definitief geschorst bent van school gezien u al drie jaar afwezig bent. Dit zou de wettelijke regeling zijn en u zou geen mogelijkheid hebben om u alsnog opnieuw in te schrijven. U vreest hierdoor een vernielde toekomst. Ook merkte u nog op dat een terugkeer naar Egypte mogelijks risico's inhoudt voor u en uw gezinsleden en dit omwille van A.(...). Uit verschillende nieuwsbronnen vernam u immers dat de extremistische groeperingen actief en machtig zijn in uw land van herkomst. A.(...) zelf ziet er volgens u qua uiterlijk net zo uit als deze extremistische moslims. Tot slot haalt u nog de algemene gevaarlijke situatie en de vele explosies aan die momenteel plaatsvinden in Egypte.

Zelf legde u ter staving van uw asielaanvraag een internetartikel neer aangaand de algemene situatie in Egypte. Op de Dienst Vreemdelingenzaken legde u uw geboorteakte voor. Er werd een kopie van dit document aan uw administratief dossier toegevoegd maar u weet niet waar het origineel zich momenteel bevindt. Naar u vermoedt werd uw originele geboorteakte door uw vader neergelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat er in uw hoofde niet kan worden beslist u de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich hoofdzakelijk baseert op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw vader in het kader van zijn twee asielaanvragen.

Reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal geoordeeld dat uw vader geen beschermingsstatuut kon worden toegekend- een beslissing die overigens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd waardoor deze kracht van gewijsde geniet - én in het kader van zijn tweede asielaanvraag kon worden besloten tot een niet inoverwegingname. Wat betreft uw verwijzing naar deze zelfde motieven, kan dan ook worden volstaan met een verwijzing naar motivering van de beslissing genomen in hoofde van uw vaders tweede asielaanvraag.

Een kopie van het arrest van de RvV met betrekking tot de eerste asielaanvraag van uw vader werd toegevoegd aan uw administratief dossier. De beslissing genomen in hoofde van uw vader in kader van zijn huidige asielaanvraag luidt als volgt :

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden."

"In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging."

"Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich bij uw tweede asielaanvraag ondermeer steunt op uw verklaringen aangehaald in het kader van uw eerste asielaanvraag, i.c. de problemen van uw dochter met A.(...), en opmerkt dat deze problemen nog steeds actueel zijn. Ter staving van problemen die uw gezin kende met A.(...), legde u thans een aantal documenten neer."

"Er dient hier vooreerst te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag duidelijk heeft geoordeeld, en afdoende heeft gemotiveerd, dat ten zeerste kan getwijfeld worden aan de problemen die uw dochter met A.(...) zou hebben gekend en dit gezien de vage, incoherente en onlogische verklaringen die u, uw dochter en uw echtgenote omtrent verschillende kernelementen van jullie relaas aflegden. Minstens kon worden vastgesteld dat de problemen, die beperkt bleven tot verbale intimidaties, geenszins van die aard waren om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De geloofwaardigheid, minstens de ernst van de beweerde problemen, werd nog bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat u, en uw gezinsleden,

pas 5 maanden na aankomst in België, en nadat jullie eerst twee aanvragen tot medische regularisatie (9ter) indienden, een asielaanvraag indienden. Ook uw onvermogen om duidelijke en overtuigende verklaringen af te leggen aangaande uw reisweg, kwam uw gehele geloofwaardigheid geenszins ten goede. De exacte motieven op grond waarvan de commissaris-generaal tot zijn bevindingen kwam, staan duidelijk weergegeven in de bestreden beslissing genomen in uw hoofde.”

“Deze weigeringsbeslissing werd op 27 februari 2014 door de RvV bevestigd waardoor deze kracht van gewijsde geniet en de erin aangehaalde motieven niet langer kunnen worden betwist.”

“De door u, in het kader van uw tweede asielaanvraag, nieuw aangebrachte elementen en documenten kunnen hier geenszins een ander licht op werpen. Wat betreft het schrijven van A.(...) F.(...) en het proces-verbaal van de politie dient allereerst te worden benadrukt dat deze niet werden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Bovendien is het geenszins duidelijk waarom u de stukken van uw advocaat A.(...) F.(...) aangaande uw problemen met A.(...) niet eerder kon voorleggen. Dit zeker gezien, volgens **de verklaringen van A.(...) F.(...) zelf in zijn schrijven**, hij in september 2010, op vraag van het bisdom, als uw advocaat werd aangesteld. Dat u pas nadat u de negatieve beslissing van het CGVS ontving terug contact had met hem en pas dan via hem vernam dat hij in het bezit was van documenten, kan het laattijdig voorleggen van deze documenten geenszins vergoelijken. Immers, indien het daadwerkelijk zo is dat u omwille van uw problemen, mits tussenkomst van het bisdom, een advocaat kreeg toegewezen toen uw problemen in Egypte begonnen, is het toch wel zeer merkwaardig dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag hiervan nooit enige melding heeft gemaakt. Dat u bovendien ook geen enkele poging deed om (te proberen) met uw voormalige advocaat in contact te komen, is eens zo merkwaardig. U stelde hierbij zelf dat u gedurende drie jaar geen contact nam omdat u hem niet nodig had. Deze opmerking mag toch wel ten zeerste verbazen. Gezien u zelf verklaarde dat A.(...) F.(...) op vraag van het bisdom in 2010 als uw advocaat werd aangesteld in kader van uw problemen met A.(...), reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag betrof dit hét kernelement van uw relaas, kan logischerwijs worden verwacht dat u via uw advocaat alles in het werk zou hebben gesteld om enige tastbare overtuigende stavingsstukken aangaande uw problemen te bekomen. Dat u in het kader van uw 2de asielaanvraag echter ook opmerkt dat u deze stukken wel zou hebben voorgelegd op het CGVS indien u had geweten dat ze bestonden, is eens zo merkwaardig. Immers, wanneer een advocaat wordt aangesteld in het kader van een bepaalde zaak, kan er toch logischerwijs worden verondersteld dat deze hiervan een dossier opmaakt en bijgevolg in het bezit is van documenten betreffende de zaak / de problemen. Dat u bijgevolg niet zelf alles in het werk zou hebben gesteld om uw voormalige advocaat voordien te contacteren en via hem overtuigende stavingsstukken aangaande uw problemen te verkrijgen, is niet aannemelijk. Voorts kan nog worden opgemerkt dat de brief van A.(...) F.(...) een loutere persoonlijke verklaring betreft van een persoon die stelt in 2010 als uw advocaat te zijn aangesteld omwille van de problemen met A.(...) en ook na uw vertrek nog in kader van die zaak heeft verder gewerkt. Deze brief is niet gedateerd maar u verklaarde dat deze werd opgesteld nadat u contact met hem opnam (zie interview DVZ 2de AA p. 9). Dat iemand in 2014 in een brief bevestigt dat u problemen kende en, zonder enige stuk ter staving hiervan voor te leggen, aanhaalt dat hij in 2010 als uw advocaat optrad in het kader van deze problemen, kan, gezien het gesolliciteerde karakter, geenszins worden weerhouden als een overtuigend tastbaar begin van bewijs en volstaat dan ook geenszins om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te weerleggen. Kan hierbij tot slot nog worden opgemerkt dat het ook wel zeer merkwaardig is dat u, ondanks uw beweringen dat A.(...) F.(...) sedert 2010 uw advocaat is, geen ander stuk kan voorleggen betreffende zijn aanstelling in uw zaak en de demarches die hij ondernam in uw zaak.”

“Het proces-verbaal, dat u via uw advocaat zou hebben verkregen, en thans voorlegde om aan te tonen dat u, ook na uw vertrek, nog werd gezocht door Islamieten, kan dan weer geen bewijswaarde worden toegekend. Naast de redenen die hierboven reeds werden aangehaald, betreft het schrijven een louter handgeschreven document zonder enige officiële hoofding en / of verwijzing naar een officiële instanties. Dit document kan door eender wie en gelijk wanneer zijn opgesteld en de waarachtigheid van de erin aangehaalde feiten is dan ook geenszins aangetoond. Dat er twee stempels op dit handgeschreven documenten werden gezet, wijzigt hier niets aan. Deze stempels zijn immers volstrekt onleesbaar en geven op geen enkele manier uitsluitsel over de opsteller van het document noch van de waarachtigheid van de inhoud.”

“Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat de voorgelegde documenten geenszins kunnen worden weerhouden als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs van de problemen die u, en uw gezin, met A.(...) zouden gekend hebben. Naast het voorleggen van de twee, hierboven besproken, stukken beperkt u zich tot het volharden in uw voorgaande verklaringen en het louter opmerken dat uw problemen nog steeds actueel zijn, doch zonder dit in concreto aan te tonen. Het mag duidelijk wezen dat dit niet afdoende is om de eerder gedane vaststellingen betreffende de problemen die uw dochter, en bij uitbreiding uzelf en uw gezinsleden, met A.(...) zouden hebben gekend in Egypte, te weerleggen.”

“U haalt voorts in het kader van uw tweede asielaanvraag nog aan dat u geen medische behandelingen kan krijgen in Egypte omdat u niet over een elektronische identiteitskaart, met nationaal nummer, beschikt. U haalde hierbij voorts nog aan dat u omwille van uw problemen - en u verwijst hierbij naar de macht van A.(...) - geen nieuwe identiteitskaart kon krijgen. Dient ook hier te worden opgemerkt dat reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag uitdrukkelijk werd geoordeeld dat, gezien uw vage en onlogische verklaringen, u geenszins heeft weten te overtuigen dat u omwille van A.(...) (en zijn connecties), geen identiteitskaarten voor u en uw gezinsleden kon krijgen. De exacte motieven die aan deze vaststelling ten grondslag liggen staan eveneens uitdrukkelijk vermeld in de beslissing genomen in uw hoofde in kader van uw eerste asielaanvraag.”

“Gezien deze weigeringsbeslissing door de RvV werd bevestigd kan ook aan deze motieven niet meer worden getornd.”

“Dat u thans uw familieboekje voorlegt waarop geen nationaal nummer zou vermeld staan alsook wetsartikels uit het staatsblad betreffend het nationaal nummer van Egyptische staatsburgers, wijzigt niets aan voorgaande en toont ook geenszins aan dat u, omwille van problemen met A.(...) en zijn macht, geen elektronische identiteitskaart zou kunnen krijgen en / of geen toegang zou hebben tot medische behandelingen. Kan hierbij bovendien nog worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag overigens zelf verklaarde dat u nog een oude identiteitskaart had die geldig was en helemaal geen behoefte had aan een nieuwe identiteitskaart (zie gehoorverslag CGVS 15/7/2013 p. 18).”

“Dat u aldus geen toegang zou hebben tot medische behandelingen in Egypte heeft u geenszins aangetoond. De CD-rom die u voorlegde betreffende de toegang tot het ziekenhuis in Egypte, kan hoogstens uw verklaringen bevestigen dat u een elektronische identiteitskaart met nationaal nummer nodig heeft om een medische behandeling te kunnen krijgen. Deze CD-rom kan echter ook geen ander licht werpen op de eerder gemaakte vaststelling dat u niet heeft weten te overtuigen dat u geen nieuwe identiteitskaart zou kunnen krijgen. De CD-rom betreffende de situatie in de Egyptische ziekenhuizen betreft dan weer louter algemene informatie en heeft geen uitstaans met uw asielmotieven.”

“Wat uw medische problemen zelf betreft, dient nog te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal ook reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag terecht heeft opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van medische elementen dient u zich te richten tot de daartoe geëigende procedure.”

“Wat betreft uw stelling dat er in Egypte geen werk voor u is, wat overigens een loutere bewering is die u niet kan staven aan de hand van enig objectief gegeven, moet voorts worden opgemerkt dat dit een probleem van louter socio-economische aard is en bijgevolg ook niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Voor zover u zou bedoelen dat u omwille van uw gezondheidstoestand geen werk zou kunnen vinden in Egypte - u haalde dit aan bij uw eerste asielaanvraag - wees de commissaris-generaal er voordien reeds op dat zulks evenmin onder het toepassingsgebied van Conventie van Genève valt. Nog wees de commissaris-generaal er reeds op dat, daargelaten de vraag of uw claim valt onder de toepassing van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet, u uw bewering dat u omwille van uw gezondheidstoestand niet kan werken niet kan staven. U brengt hiervan tot op heden geen enkel tastbaar begin van bewijs van aan.”

“Waar u nog verwijst naar de problemen die Egyptenaren kunnen hebben omwille van een asielaanvraag in buitenland, wat blijkt uit een internetartikel dat u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat de mogelijkheid op problemen bestaat niet volstaat om in uw hoofde te besluiten het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U dient uw vrees of risico omwille van uw asielaanvraag in concreto aan te tonen, wat in casu geenszins het geval is.”

“Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen. Er dient echter ook meteen te worden benadrukt dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.”

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de situatie voor Kopten in Egypte weliswaar enigszins zorgwekkend is, doch uit niets kan afgeleid worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.”

“Daarnaast kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte – Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische jihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.”

“De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.”

“De internetartikels betreffende de algemene situatie in Egypte die u nog voorlegde, volstaan niet om deze appreciatie om te vormen.”

“Het schrijven van een priester in Leuven wat u voorlegde toont aan dat u heel religieus bent doch dit staat niet ter discussie. Het document van de stafhouder toont dan weer louter aan dat u voordien als advocaat werkte, maar heeft geen uitstaans met uw asielmotieven. De omslag van DHL toont dan weer enkel aan dat er post van Egypte werd opgestuurd, niets meer en niets minder. De overige documenten werden hierboven duidelijk besproken. Er kon echter worden vastgesteld dat deze geenszins van die aard waren om voorgaande vaststellingen te weerleggen.”

“Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

In het licht van voorgaande kan ook de door u aangehaalde vrees voor A.(...) ingeval van een eventuele terugkeer naar Egypte niet worden weerhouden.

Wat voorts nog betreft uw stelling dat u geen toekomst heeft omdat u, na drie afwezigheid, geschorst bent van school en u niet meer opnieuw kan inschrijven, dient allereerst te worden opgemerkt dat dit een loutere bewering is van uw kant doch die op geen enkele manier gestaafd wordt door enig objectief gegeven. Hoe dan ook, het feit dat u niet opnieuw naar school zou kunnen gaan in Egypte ingeval van een terugkeer, volstaat niet om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de vluchtelingenconventie, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet. Dat u, door wettelijke bepalingen van uw land, als meerderjarige niet opnieuw zou kunnen inschrijven in een school, houdt immers geen vervolging in zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch houdt dit ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming..

De geboorteakte die u voorlegde op de DVZ en waarvan een kopie in uw administratief dossier is terug te vinden, wijzigt ook niets aan voorgaande. Dit document heeft immers louter betrekking op uw persoonsgegevens die hoe dan ook niet ter discussie staan. Het internetartikel dat u nog aanbracht

heeft dan weer louter betrekking op de algemene situatie maar kan geen ander licht werpen op de appreciatie van de commissaris-generaal dienaangaande. Gezien in het internetartikel geen enkele verwijzing is terug te vinden naar uzelf, uw gezin en / of de problemen die jullie persoonlijk in Egypte zouden hebben gekend, mag het duidelijk wezen dat dit artikel ook voor het overige op geen enkele wijze afbreuk doet aan bovenstaande.

Uit bovenstaande dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken een gegronde vrees op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U komt dan ook niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus, noch voor de status van subsidiaire bescherming.

Ook in hoofde van uw moeder N.(...) J.(...) (O.V. 6.825.222) en uw zus F.(...) S.(...) Y.(...) (O.V. 6.825.227) werd beslist tot een niet inoverwegingname van hun tweede asielaanvraag waardoor hen evenmin een beschermingsstatus kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1A van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Tevens stelt verzoeker dat Koptische christenen in Egypte voortdurend het slachtoffer zijn van sektarisch geweld en is hij van mening dat hij en zijn gezin niet kunnen rekenen op de steun van de Egyptische overheid, die in gebreke blijft christenen de nodige bescherming te bieden.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming) en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker stelt dat hij en zijn familie dagelijks discriminatie ondergaan omwille van hun religie. Koptische christenen zijn er vaak het mikpunt van sektarisch geweld en schendingen van mensenrechten vormen hierbij geen uitzondering. Bovendien blijkt de algehele veiligheidssituatie in Egypte te verslechteren.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: vijf rapporten van Amnesty International, een rapport van Human Rights Watch, een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada, het reisadvies Egypte van de FOD Buitenlandse Zaken, een persmededeling van de FOD Buitenlandse Zaken en enkele persartikelen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn asielrelaas volledig gelijk loopt met dat van zijn vader, moeder en zus, die reeds eerder een asielaanvraag hebben ingediend (stuk 3, gehoorverslag, p. 2). Zo zouden verzoeker en zijn familieleden Egypte verlaten hebben omwille van problemen met A., die verzoekers zus wilde dwingen met hem te trouwen en zich te bekeren tot de islam (stuk 3, gehoorverslag, p. 6, 7). Verzoeker verliet Egypte ook samen met zijn ouders en zus (stuk 3, gehoorverslag, p. 5). Verzoeker zou voor het overige geen persoonlijke problemen hebben gekend in Egypte en ook zijn familie zou geen andere problemen hebben gekend (stuk 3, gehoorverslag, p. 9). De Raad merkt op dat deze beweerde problemen van verzoeker en zijn familie reeds beoordeeld werden in het kader van de eerste asielaanvraag die verzoekers ouders en zus indienden, op het moment dat verzoeker zelf nog minderjarig was (stuk 3, gehoorverslag, p. 6). Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam in dit kader op 26 november 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat aan deze problemen met A. geen geloof kon worden gehecht en ook de ernst ervan ter zeerste kon worden betwijfeld. Tevens oordeelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er voor burgers in Egypte geen reëel risico bestond op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij het inmiddels in kracht van gewijsde gegane arrest nr. 119 767 van 27 februari 2014.

In het kader van de tweede asielaanvraag van verzoekers vader besliste het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen dat deze asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen omdat de nieuw aangebrachte elementen en documenten geenszins een nieuw licht konden werpen op de beweerde problemen van verzoekers familie. Ook in hoofde van verzoekers moeder en zus werd overgegaan tot een niet inoverwegingname. Zo oordeelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het niet duidelijk is waarom het schrijven van de advocaat van verzoekers vader niet eerder werd neergelegd. Tevens merkt het Commissariaat-generaal op dat verzoekers vader in het kader van zijn eerste asielrelaas nooit melding maakte van het feit dat er in Egypte een advocaat zou zijn aangesteld. Uit het schrijven blijkt immers dat deze advocaat reeds in 2010 op vraag van het bisdom als advocaat van verzoekers vader werd aangesteld. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn familie nooit had gedacht dat ze een negatieve beslissing zouden krijgen waardoor zij pas na de eerste weigeringsbeslissing hun advocaat in Egypte contacteerden en niet wou dat men in Egypte te weten kwam waar zij verbleven, stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoekers familie hun asielaanvraag niet van in het begin met alle mogelijke documenten zou trachten te staven indien zij werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers familie dit document niet om redenen van overmacht laattijdig heeft ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoekers vader betrof, die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken. Dat verzoekers familie geen contact zou durven opnemen met een vertrouwenspersoon zoals een advocaat om hun locatie niet prijs te geven, kan geenszins overtuigen. In dit kader merkt de Raad overigens op dat verzoekers vader verklaarde dat hij geen contact opnam met zijn advocaat omdat hij hem niet nodig had. Verzoekers vader verklaart hierbij dat hij de documenten bij zijn eerste asielaanvraag zou hebben neergelegd indien hij wist dat deze bestonden (stuk 10, landeninformatie, verklaring meervoudige aanvraag, p. 11). Het is geenszins aannemelijk dat verzoekers vader in het kader van zijn eerste asielaanvraag niet zou hebben geïnformeerd bij zijn advocaat of er documenten bestaan die zijn asielrelaas kunnen onderbouwen. Dit ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Bovendien wordt geenszins aangetoond dat de persoon die deze brief heeft opgesteld werkelijk hun advocaat is en heeft de brief een gesolliciteerd karakter, nu deze werd opgesteld nadat verzoekers vader contact opnam met de advocaat (stuk 10, landeninformatie, verklaring meervoudige asielaanvraag, p. 9). Met betrekking tot het proces-verbaal dat verzoekers vader via zijn advocaat ontving, blijkt uit de vertaling tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van

verzoekers vader in het kader van diens tweede asielaanvraag en bij inzage van dit stuk dat dit slechts een handgeschreven document is zonder enige officiële hoofding. De stempels op het document zijn bovendien onleesbaar. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat uit de vertaling ervan blijkt vanwaar het document afkomstig is en door wie het ondertekend werd, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan het officieel karakter van dit document. Overigens werd dit document ondertekend door verzoekers advocaat A.F., waardoor ook kan verwezen worden naar hetgeen hierboven desbetreffend werd vastgesteld.

Waar verzoekers vader voorts in het kader van zijn tweede asielaanvraag stelt dat hij geen medische behandeling kan krijgen in Egypte omdat hij niet over een elektronische identiteitskaart met nationaal nummer beschikt en deze niet kan verkrijgen door de macht van A., werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgemerkt dat reeds in het kader van de eerste asielaanvraag geoordeeld werd dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen met A. en bijgevolg ook niet aan de bewering dat verzoekers vader geen identiteitskaart kan verkrijgen omwille van A. De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift slechts volhardt in deze verklaringen en herhaalt dat zij geen gebruik meer kunnen maken van hun oude identiteitskaarten. Echter, verzoekers vader verklaarde in het kader van zijn eerste asielaanvraag nog dat het voor hem eigenlijk niet noodzakelijk was om een nieuwe identiteitskaart te verkrijgen, aangezien het eigenlijk geen probleem is om nog gebruik te maken van de oude (stuk 10, landeninformatie, gehoorverslag S. F. F., p. 18). Wat er ook van zij, stelt de Raad vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met A. uit wat is voorafgegaan en uit wat nog zal volgen. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoekers familie door toedoen van A. geen elektronische identiteitskaarten kan verkrijgen in Egypte.

De ongeloofwaardigheid van dit asielrelaas wordt overigens bevestigd door verzoekers verklaringen. Verzoeker blijkt immers bijzonder onwetend omtrent de problemen die zijn zus met A. zou hebben gehad. Zo weet hij niet wanneer deze problemen precies begonnen, stelt hij A. en zijn achtergrond niet te kennen en weet hij niet waarom A. zijn zus begon lastig te vallen (stuk 3, gehoorverslag, p. 7). Evenmin weet hij waar A. woonde of van waar hij was (stuk 3, gehoorverslag, p. 8). Verder stelt verzoeker wel dat A. verre familie van zijn vader was, maar weet hij niet via welke oom hij familie was of wie de vader van A. is. Ook hoe het kan dat zijn vader, een Koptisch christen, een neef heeft die moslim is, weet verzoeker niet. Verzoeker zou hier ook nooit naar gevraagd hebben (stuk 3, gehoorverslag, p. 8). Bovendien verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat A. geen familie is (stuk 13, vragenlijst, vraag 3.5). Waar verzoeker stelt dat een familielid in zijn beleving iemand is die met hem naar de kerk gaat en die hij goed kent (stuk 3, gehoorverslag, p. 8), stelt de Raad vast dat dit bezwaarlijk een verklaring kan bieden voor het feit dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat A. geen familie is. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker op de vraag of A. een familielid is zou antwoorden naar zijn beleving en niet de feitelijke band zou aanhalen. Verder stelt verzoeker dat A. een keer bij hem thuis langskwam. Wat A. kwam doen en waarover verzoekers vader en A. praatten weet hij niet (stuk 3, gehoorverslag, p. 9). Verzoeker tracht zijn onwetendheid te verschonen door te stellen dat zijn familie hem niet alles verteld en dat hij dacht dat tijdens het gehoor naar de zaken die hij zelf heeft meegemaakt zou worden gevraagd. Gevraagd of er dergelijke zaken zijn, stelt verzoeker echter dat hij zich niets kan herinneren (stuk 3, gehoorverslag, p. 9). Daarnaast kan worden opgemerkt dat de problemen met A. beperkt bleven tot het feit dat A. vieze woorden tegen verzoekers zus zei op de bus, waarbij hij duidelijk maakte dat hij met haar wilde trouwen en haar wilde bekeren tot de islam (stuk 3, gehoorverslag, p. 7, 8). Ook op straat of onderweg naar de bus zou A. dergelijke zaken zeggen (stuk 3, gehoorverslag, p. 8). Bedreigingen via telefoon of brieven waren volgens verzoeker echter niet aan de orde (stuk 3, gehoorverslag, p. 9). Op het moment dat verzoeker zus naar Muhandesin ging zou er overigens niets meer gebeurd zijn. Verzoeker stelt weliswaar dat hij A. soms nog zag op weg naar school en dat deze dan raar naar hem keek, maar verder was er volgens verzoeker niets bijzonders (stuk 3, gehoorverslag, p. 10). Verzoeker weet ook niet of A. in die periode nog naar zijn huis kwam (stuk 3, gehoorverslag, p. 10). Gevraagd of er aanwijzingen zijn dat A. verzoekers familie nog steeds zou lastigvallen bij een terugkeer naar Egypte, verwijst verzoeker bovendien slechts naar het feit dat er extremistische groeperingen actief zijn in het land. Buiten het feit dat A. er volgens verzoeker als een extremist uitziet, heeft hij echter geen concrete aanwijzingen dat A. hen nog persoonlijk gaat lastigvallen (stuk 3, gehoorverslag, p. 10). De bovenstaande vaststellingen relativeren ernstig de beweerde problemen van verzoekers familie met A. Ook het feit dat verzoeker zich amper informeerde bij zijn familie en dat zijn familie hem zelfs in het kader van zijn asielrelaas niet alles zouden hebben verteld, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas (stuk 3, gehoorverslag, p. 8, 9). De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verklaring van verzoeker dat hij niet meer naar Egypte kan omdat hij na een afwezigheid van drie jaar definitief geschorst is van school waardoor zijn toekomst vernield is, slechts een loutere bewering is van verzoeker die geenszins wordt gestaafd (stuk 3, gehoorverslag, p. 9). Wat er ook van zij, om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling echter aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). Het feit dat verzoeker niet naar school terug kan volstaat aldus niet. Ook de verklaring van verzoeker dat zijn vader erg ziek is, getuigt niet van een vervolging omwille van één van de vluchtelingenrechtelijke vervolgingsgronden (stuk 3, gehoorverslag, p. 11). Verzoeker toont ook niet *in concreto* dat hij door niet naar school te kunnen of omwille van de ziekte van zijn vader een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoeker, verwijzende naar enkele van de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde stukken, oppert dat het omwille van de aanhoudende en alomtegenwoordige discriminatie en het sektarische geweld jegens de Koptische christenen in Egypte voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst, wijst de Raad op de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal waar deze als volgt oordeelt: *“Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt echter ook meteen dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.”* Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn gehoor geen gewag van dergelijke problemen. Het louter betwisten van bovenstaande overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de argumentatie dat Koptische christenen in Egypte regelmatig het doelwit zijn van discriminatoire maatregelen, vaak hun rechten worden ontzegd en daarnaast voortdurend het slachtoffer zijn van sektarisch geweld en dat discriminatie op de meest uiteenlopende vlakken tot marginalisatie en sociale uitsluiting leidt, hetgeen de Koptische christenen in een uitermate kwetsbare positie stelt, en de verwijzing naar de informatie gevoegd aan het verzoekschrift, volstaan niet om voorgaande appreciatie om te buigen.

De commissaris-generaal oordeelt voorts op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Verzoeker betwist deze beoordeling. Hij wijst op de systematische en ingrijpende geweldplegingen tegen Koptische christenen en citeert in dit verband opnieuw uit enkele van de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde rapporten en artikels. Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte en de verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikelen, waarvan de inhoud overigens grotendeels aansluit bij de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de aanvullende nota, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. Zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Egypte” “Situatie van de christenen” van 10 december 2013) blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. Bij de meeste aanvallen op kerken waren de politie noch het leger aanwezig in het begin of tijdens de aanvallen. In sommige gevallen werden eveneens politieposten

aangevallen. In sommige gevallen boden moslimburgers en Kopten zelf weerstand tegen de aanvallen door volkscomités op te richten om kerken te beschermen. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga en arresteerden er Pro-Morsi militanten die een maand lang de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus. De jonge Koptisch-katholieke patriarch Ibrahim Isaac Sidrak, voormalig bisschop van Minya, sprak zich onlangs in Parijs uit over het geweld. Hij stelde hierbij dat de situatie verbeterd is, maar gaf ook toe dat er een zekere koortsachtigheid heerste bij het begin van het schooljaar. De situatie verergerde volgens hem tijdens het Morsi-tijdsperk omdat de moslimbroeders de vijandigheid probeerden te systematiseren. Hij benadrukte echter ook dat zowel de gematigde moslims als de christenen hierin een aanval op Egypte zagen en dat veel moslims de christelijke kerken en scholen tijdens de gebeurtenissen probeerden te beschermen. In het najaar van 2013 namen de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte af en gebeurde er slechts één ernstig incident. De Koptische religieuze kerkelijke hiërarchie onderneemt de jongste tijd ook stappen om de banden met de islamitische autoriteiten aan te halen. De moslimbroeders van hun kant hebben bij monde van oud-minister Alr Darrag laten weten geweld tegen de Kopten af te keuren.

Verzoeker toont geenszins aan dat hoger aangehaalde informatie gevoegd aan het administratief dossier niet langer actueel zou zijn, noch dat de situatie sinds de verslagperiode in negatieve zin zou zijn geëvolueerd. Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij van oordeel dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. De door verzoeker neergelegde rapporten van Amnesty International, Human Rights Watch en de Immigration and Refugee Board of Canada en de persartikelen met betrekking tot de situatie van de Koptische christenen in Egypte liggen in lijn met de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier en bevestigen de informatie hierin vvat. De meeste van deze rapporten en persartikelen dateren overigens allen uit de verslagperiode van de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. De recentere artikelen tonen niet aan dat hoger aangehaalde informatie gevoegd aan het administratief dossier niet langer actueel zou zijn, noch dat de situatie sinds de verslagperiode in negatieve zin zou zijn geëvolueerd.

2.7. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Egypte" "Situation sécuritaire" van 10 oktober 2013) en aan de aanvullende nota van de verwerende partij (COI Focus "Egypte" "Veiligheidssituatie" van 8 april 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel

risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat op 14 augustus 2013 de noodtoestand werd afgekondigd in het volledige land gedurende een maand, na het geweld dat volgde op de aanval van het leger en de politie op de twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. De noodtoestand werd met een duur van twee maanden verlengd tot 14 november 2013 en gaf het leger en de politie uitgebreide bevoegdheden om de openbare orde en veiligheid te handhaven. Tegelijkertijd werd in 14 van de 27 gouverneurschappen een avondklok opgelegd. Op 12 november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op na een gerechtelijke uitspraak. Als impliciete reden werd de verbeterde veiligheidssituatie aangegeven. De demonstraties van Morsi-aanhangers bleven nochtans aanhouden en gingen af en toe gepaard met gewelddadige confrontaties. In maart 2014 zijn er echter nauwelijks berichten over dodelijke slachtoffers wat toelaat te stellen dat het geweld geluwd is. Wat interreligieus geweld betreft, werd hierboven reeds vastgesteld dat dit voornamelijk gericht is op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het najaar van 2013 zijn de gewelddadigheden tegen de koptische gemeenschap in Egypte duidelijk afgenomen. Sinds een schietpartij bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza op 20 oktober 2013 zijn er geen ernstige incidenten meer gebeurd. In de dunbevolkte Sinai, waar de politie en islamitische bendes regelmatig met elkaar in botsing komen en die een spil is voor smokkelhanden naar Gaza en de clandestiene Afrikaanse immigratie naar Israël, doet zich regelmatig geweld van een ander type voor. Dit geweld bestaat uit het gijzelen van toeristen en aanvallen van groepen jihadisten gericht tegen de Egyptische of Israëlische veiligheidstroepen. Het leger voert als reactie tegenaanvallen uit en bombardeert islamitische posities.

Het door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken heeft betrekking op westerlingen die naar Egypte reizen en slaat niet op Egyptische staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. De persartikelen en de persmededeling van de FOD Buitenlandse Zaken bespreken de veiligheidssituatie in Egypte en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar tonen niet aan dat er in Egypte een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De door verzoeker aangehaalde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie te ondergraven.

Ter terechtzitting legt de raadsman van verzoeker een aanvullende nota en een inventaris met stukken neer. Verzoekende partij vraagt vooreerst om de zaak uit te stellen en dit omwille van het feit dat haar cliënt ziek is en hij op de zitting aanwezig wenste te zijn om zelf persoonlijk gehoord te kunnen worden. Verzoeker voegt ter staving een medisch attest. Er wordt ter terechtzitting geen uitstel verleend aangezien de voorzitter voor verzoeker persoonlijk geen vragen had en zijn raadsman verklaarde hem te zullen vertegenwoordigen.

Vervolgens werd er ter terechtzitting door verzoekers raadsman opnieuw om uitstel gevraagd en dit omwille van de aanvullende nota "COI Focus, Egypte Veiligheidssituatie van 8 april 2014" van de verwerende partij, die door de Raad aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht per fax op 26 augustus 2014.

Per brief van 25 augustus 2014 bezorgde de verwerende partij de Raad een aanvullende nota en voegt hierbij een document "COI Focus Egypte – Veiligheidssituatie" d.d. 8 april 2014, die een actualisatie betreft van de informatie met betrekking tot Egypte in de COI Focus "Egypte Situation sécuritaire" van 10 oktober 2013. De Raad stelt vast dat volgens deze recente informatie, de veiligheidssituatie in Egypte niet is gewijzigd. Er zijn geen elementen aanwezig waaruit kan blijken dat de actuele situatie in Egypte er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting werd de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoekers raadsman stelde ter terechtzitting op 29 augustus 2014 dat zij vanwege tijdsgebrek niet in de mogelijkheid is om te reageren op deze nota, gelet op de tijdsperiode van slechts 2 werkdagen na ontvangst van voormelde informatie en vroeg om deze zaak uit te stellen. Verzoekers raadsman stond erop dat dit werd geacteerd op het proces verbaal van de terechtzitting. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat deze informatie aan verzoekers raadsman per faxbericht werd verstuurd op 26 augustus 2014.

om 9.17 uur (stuk 11). De verzoekende partij geeft niet aan waarom het onmogelijk is om binnen een tijdsbestek van nagenoeg 3, minstens 2 volledige werkdagen de voormelde informatie in te zien, waarvan de commissaris-generaal bij haar aanvullende nota duidelijk aangaf dat het een actualisatie betrof van de informatie die reeds aanwezig is in het administratief dossier, en ter terechtzitting mondeling haar opmerkingen te formuleren. Verzoekende partij toont evenmin een situatie van overmacht aan die haar zou verhinderd hebben om deze informatie in te zien. Het verzoek tot uitstel wordt bijgevolg niet ingewilligd. Voor zover verzoekende partij nog verwijst naar het recht van verdediging, dient te worden opgemerkt dat dit recht van verdediging niet inhoudt dat verzoeker ook schriftelijk zou moeten kunnen reageren. *In casu* werd verzoekende partij ter terechtzitting de kans geboden om te repliceren op de update van de COI Focus, een kans die de verzoekende partij niet heeft benut.

Niettegenstaande de verzoekende partij laakt dat er door de verwerende partij nog een aanvullende nota met informatie wordt overgemaakt enkele dagen voor het plaatsvinden van de terechtzitting, legt zij zelf ter terechtzitting een aanvullende nota neer en voegt zij hierbij ook nieuwe stukken, zijnde drie internetartikelen over de toestand in de streek van herkomst.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Niettegenstaande uit het geheel van informatie (die door de verzoekende partij en door de verwerende partij werden bijgebracht) waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie in Egypte erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen, dat grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president waarbij ook burgerdoden te betreuren vielen, dat er recent in de Sinai enkele terroristische aanslagen werden gepleegd waarbij hoofdzakelijk de politie en het leger gevisieerd werden en dat het in de Sinai soms tot een gewapend treffen komt tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten, dat er enkele burgerslachtoffers vielen bij een paar aanslagen, kan hieruit niet worden besloten dat de actuele situatie in Egypte er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

De door verzoeker bijgebrachte informatie, vermag bovenstaande vaststelling niet in een ander daglicht te stellen. Voor zover hieruit blijkt dat de situatie in Egypte inderdaad verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, wat overigens niet betwist wordt door de commissaris-generaal, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is en dat burgers thans in Egypte een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF